

Ad b) og c): Befordring mellem arbejdspladser og inden for samme arbejdsplads, f.eks. et skovområde, anses altid for erhvervsmæssig. For lønmodtageres befordring mellem flere arbejdspladser forudsættes, at arbejdet på arbejdspladserne udføres for samme arbejdsgiver.

Begrebet sædvanlig bopæl er det samme som i § 9 C. I tvivlstilfælde foretages fastlæggelse af den sædvanlige bopæl efter praksis ud fra en vurdering af, hvor personen har centrum for sine livsinteresser. Fastsættelsen kan ikke ske ud fra et enkelt kriterium; i vurderingen indgår forhold som personlig, social, familie- og boligmæssig tilknytning til stedet, opholdenes hyppighed og tilmelding til folkeregistret.

Sædvanlig bopæl stilles fortsat i modsætning til andre opholdssteder. F.eks. kan der ikke foretages fradrag for befordring fra en sommerbolig til arbejdspladsen i det omfang, fradraget herved overstiger fradraget mellem den sædvanlige bopæl og arbejdspladsen.

Alene kørsel til et indtægtsgivende arbejdssted er omfattet af reglen. Til gengæld vil alle former for arbejdspladser, der ikke tillige er den skattepligtiges bopæl, være omfattet af reglerne, herunder f.eks. kørsel til kundebesøg, konferencer eller afhentning af post eller materialer. Som arbejdsplads betragtes også steder, hvor den pågældende modtager undervisning i efteruddannelsesøjemed som et led i arbejdet. Betingelser arbejdet, at den skattepligtige overnatter uden for bopælen, f.eks. på et hotel, anses for befordring til hotellet som en del af befordringen til arbejdspladsen. Får hotellet karakter af et midlertidigt opholdssted på grund af flere overnatninger, vil kørsel mellem hotellet og arbejdspladsen blive omfattet af 60-dages reglen.

Befordringen kan aldrig opgøres på grundlag af en strækning, der er længere end det faktiske antal korte km.

For selvstændige erhvervsdrivende og andre med indtægtsgivende arbejde, der ikke er lønmodtagere, foreslås, at erhvervsmæssige befordringsudgifter kan fradrages fuldt ud i den personlige indkomst. Fradraget opgøres enten på grundlag af de faktiske udgifter eller med satser, der er fastsat af Ligningsrådet (for 1993 2,24 kr. pr. km for de første 12.000 km og 1,17 kr. pr. km herudover).

Afgrænsningen mellem selvstændige og lønmodtagere er behandlet i Skattedepartementets cirkulære nr. 116 af 5. oktober 1988. Personer, der modtager andre arbejdsvederlag end lønindkomst, behandles på samme måde som selvstændige. Sådanne arbejdsvederlag kan være honorarindtægter af forskellig art, f.eks. ved kunstnerisk optræden eller foredragsvirksomhed. Kunstnere, foredragsholdere og andre, der

modtager sådanne honorarer, kan derfor foretage fradrag for befordringsudgifter efter forslaget § 9 B i forbindelse med dette arbejde.

Da udgifter til befordring, der foretages i arbejdsgiverens interesse, bør være uden skattemæssig betydning for lønmodtagere, foreslås det at indføre en ordning, hvorefter en arbejdsgiver kan yde den ansatte skattefri godtgørelse for udgifter til erhvervsmæssig befordring som defineret ovenfor.

Godtgørelse kan ydes efter Ligningsrådets satser. Skattefri godtgørelse kan kun udbetales, hvis de betingelser, som Ligningsrådet fastsætter, er opfyldt.

Samtidig med indførelsen af godtgørelsesmodellen foreslås det at ophæve lønmodtageres adgang til at fratække udgifter til erhvervsmæssig befordring.

Yder arbejdsgiveren ingen godtgørelse, foreslås det, at den ansatte opnår adgang til befordringsfradrag efter reglerne i ligningslovens § 9 C. Fradrag for befordring mellem arbejdspladser og inden for samme arbejdsplads beregnes herefter på samme måde som fradrag for befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads.

Eksempel: En ansat har en arbejdsdag følgende befordringsmønster frem og tilbage mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads: Sædvanlig bopæl – arbejdsgivers kontor – arbejdsgivers værksted – sædvanlig bopæl. Forudsættes det, at arbejdsgiveren ikke yder skattefri godtgørelse, kan lønmodtageren efter § 9 C fradrage den samlede befordring ud over 24 km med et beløb, som beregnes på grundlag af den normale transportvej ved bilkørsel.

Efter forslaget skal udbetalt befordringsgodtgørelse medregnes ved indkomstopgørelsen, hvis den fragår i en forud aftalt bruttoløn. Dermed bortfalder den eksisterende adgang til at modregne godtgørelsen i lønmodtagerens løn. Da der er tale om rent driftsmæssige omkostninger, der naturligt påhviler arbejdsgiveren, skal udbetalingen heraf ikke kunne influere på den ansattes lønforhold. Adgang til modregning ville forudsætte, at der er tale om en privat udgift. Tilsvarende regler foreslås indført for skattefri rejsegodtgørelse.

Den gældende adgang til at modregne skattefri godtgørelse i den skattepligtige løn betyder i realiteten, at der opnås fradrag for lønmodtagerudgifter i den personlige indkomst i strid med intentionen i personskatteovens § 3.

Lønmodtagere, der har flere arbejdsgivere på én gang, og hvis befordring samtidig vedrører flere af disse arbejdsgivere, kan have vanskeligheder med at få udbetalt skattefri godtgørelse. Befordringen er typisk et led i kundeopsøgende aktiviteter. Det foreslås derfor, at lønmodtagere, der i forbindelse med kundeopsøgende aktiviteter har befordring, der ved-